

ת"פ 22808/12/16 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד עאהד אלטללקה, זיאד אבו חאמד

בפני בית משפט שלום רמלה
כב' השופטת רבקה גלט

ת"פ 22808-12-16

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
ע"י ב"כ עו"ד דואק
נגד
1. עאהד אלטללקה ע"י ב"כ עו"ד גלאון
2. זיאד אבו חאמד
ע
הנאשמים ע"י ב"כ עו"ד בר עוז

הכרעת דין

1. לנאשם 1 מיוחסות עבירות של הסעה שלא כדין בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 12א(ג1)(א)(ב) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), והפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק. לנאשם 2 מיוחסת עבירה של הפרעה לשוטר, לפי סעיף 275 לחוק.

תמצית העובדות היא כי ביום 5.7.15, בשעה 00:47, בכביש 431, נהג הנאשם 1 ברכב מסוג פולקסווגן, ולידו ישב הנאשם 2. הנאשם 1 הסיע ברכב 7 תושבי האזור אשר שהו בישראל שלא כדין. באותן נסיבות הכשילו הנאשמים את השוטרים בכך שכאשר עצר שוטר את הרכב לבדיקה, התחלפו הנאשמים במקומותיהם, כך שהנאשם 1 שנהג, עבר למושב הנוסע, ואילו הנאשם 2 עבר למושב הנהג, וכן אמרו לשוטר במטרה להטעותו, כי זה היה המצב המקורי וכי לא החליפו ביניהם מקומות. באותן נסיבות הפר הנאשם 1 הוראה חוקית שניתנה מידי ועדת השחרורים בראשות כב' השופטת בית נר, בנוכחותו, ביום 20.11.14, ולפיה שוחרר במסגרת שחרור-מוקדם, בתנאים שביניהם: מעצר בית מלא בביתו בלקיאה, משעה 22:00 ועד למחרת בשעה 06:00.

2. הנאשם 1 כפר בעובדות וטען כי לא נהג ברכב אלא נסע במושב שליד הנהג, וישן בנסיעה, כך שאין לו מודעות לעבירות. לטענתו, מי שנהג הוא הנאשם 2, ולא בוצעה החלפת מקומות ברכב, לכן לא היתה הפרעה לשוטר. בעניין הפרת הוראות ועדת השחרורים, מסר כפירה לקונית. הנאשם 2 כפר בעובדות וטען כי לא הפריע לשוטרים.

3. מטעם התביעה העידו השוטרים שטיפלו באירוע, וכן החוקרים. כמו כן, הוגשו הודעות ומסמכים שונים. מטעם ההגנה העידו הנאשמים והחוקר דוד צגהון.

עמוד 1

4. לאחר בחינת הראיות, מסקנתי היא כי התביעה הוכיחה את האישום מעבר לכל ספק סביר, כפי שיובהר להלן.

גדר המחלוקת

5. אין מחלוקת על כך שברכב בו נסעו הנאשמים הוסעו 7 תושבי האזור ששהו בישראל שלא כדין. הנאשמים גם אינם חולקים על התקיימותו של היסוד הנפשי הנדרש לשם הרשעה בעבירה של הסעה שלא כדין.

בעניין הפרת תנאי מעצר הבית, התרשמתי כי הנאשם 1 אינו עומד על כפירתו, ולמעשה הוא הודה בעבירה, ולו במשתמע, במהלך עדותו.

המחלוקת נעוצה בשאלה מי מבין הנאשמים נהג ברכב, שכן בניגוד לאישום, שניהם טוענים, פה אחד, כי הנאשם 2 הוא שנהג. ככל שתתקבל הטענה, יהא מקום לזיכוי של הנאשם 1 מן העבירות של הסעה והפרעה לשוטר, והוא יורשע בעבירה של הפרת הוראה חוקית בלבד. באותו אופן, יהא מקום להרשעת הנאשם 2 בעבירת ההסעה, בלבד.

לפיכך, יש לבחון את השאלה המרכזית: מי מבין הנאשמים נהג ברכב?

ניתוח ראיות התביעה

6. השוטר ברקוביץ העיד באופן מהימן וסדור אודות פעילותו בליל האירוע, יחד עם המתנדב נדלר, באכיפה נגד מסיעי שב"חים. מעדותו המשכנעת למדתי כי רכב הנאשמים עורר חשד כיוון שהיה שקוע, חלונותיו היו מכוסים או מושחרים, ולא ניתן היה לראות מי הנוסעים. ברקוביץ ישב במושב הנוסע בניידת, וכשהיה במקביל לרכב שנסע מימינו, האיר עליו בפנס מגלייט, כך שיכול היה להבחין, כפי שהעיד, כי הנהג הוא בעל מבנה גוף רזה, ולבש טרנינג שחור ארוך וכובע שחור. עוד ראה כי הנוסע, שישב לצדו, היה בעל גוף מלא ולבש חולצת טריקו אפורה קצרה. ברקוביץ העיד כי לקח זמן מה עד שהרכב עצר בשול הימני, ובשלב זה הבחין בוודאות כי הנהג והנוסע החליפו ביניהם מקומות.

ברקוביץ נחקר ארוכות אודות יכולתו להבחין בשעת לילה במתרחש בתוך הרכב, ועמד על עדותו לפיה ניתן היה לראות היטב בעזרת תאורת הכביש ובעזרת הפנס. היות שהאירוע התרחש בחודש יולי, אין סיבה לשער כי תנאי הראות היו בעייתיים, ובנוסף, על פי לוח השנה שהוא מן המפורסמות שאינן צריכות ראייה, עולה כי האירוע התרחש ביום י"ז תמוז תשע"ה, היינו: בלילה שבאמצע החודש העברי, מועד בו היתה הלבנה במילואה.

7. עדות ברקוביץ קיבלה חיזוק ממשי בעדותו של המתנדב נדלר. גם הוא העיד כי הניידת עקבה אחר רכב הנאשמים שעורר חשד, ותיאר כיצד האיר ברקוביץ לכיוון הרכב בפנס. אף לפי עדות זו עולה כי הנהג ברכב החשוד התמהמה בעצירתו, וכי לאחר העצירה התברר כי הנהג התחלף עם הנוסע. נדלר העיד כי הבחין ברמה של 100%

בהתחלפות.

8. ברקוביץ ונדלר שללו שניהם את הטענה לפיה רכבם היה נמוך לעומת רכב הנאשמים במידה כזו שלא יכלו לראות את הנאשמים בזמן הנהיגה. שניהם אישרו כי אמנם הניידת היתה נמוכה יותר במידת מה, אך עמדו על כך שניתן היה עדיין לראות היטב את פלג גופם העליון של הנאשמים.

9. מעדות ברקוביץ ונדלר עולה כי ידעו להבחין היטב בין הנאשמים, נוכח השוני המובהק במבנה גופם, ולפי לבושם: בעוד שהנאשם 1 שנהג ברכב היה רזה מאד וחבש כובע שחור, הרי הנאשם 2 היה בעל מבנה גוף מלא, ללא כובע. דמויותיהם המובחנות זו מזו של שני הנאשמים תועדו היטב בתמונות שצילמו השוטרים בליל האירוע (ת/1), ואף במהלך המשפט ניתן היה להבחין בקלות בהבדלים ביניהם מבחינת מידות גופם, כאמור. אמנם, בדיון האחרון ניכר כי הנאשם 2 רזה מאד, אך הוא עצמו אישר בפני בית המשפט שבזמן האירוע היה במשקל הגבוה בכ-29 ק"ג, לעומת משקלו כיום.

ניתוח גרסאות הנאשמים

10. הנאשם 1 נחקר ביום האירוע (ת/7) וטען כי יצא בשעה 22.00, מביתו שבלקיה, לעבודה במאפייה בפתח תקווה, לשם התכוון להגיע לראשונה באותו יום. לפי הודעתו ישן ברכב, מקדימה, במושב שליד הנהג, ואינו יודע מה קרה, עד שמצא עצמו בניידת. מי שנהג על פי גרסתו הוא הנאשם 2. כשעומת עם טענות השוטרים לפיהן התחלף עם הנאשם 2 לאחר שנתקלו בניידת, שלל את הדבר, וטען כי יכול להיות שהשוטר התבלבל. לצד זה, הודה כי הפר את תנאי מעצר הבית הלילי. בעניין מקום העבודה אליו נסעו, אמר כי אינו יודע את פרטי המעסיק, ויוכל לבדוק בטלפון שלו.

11. הנאשם 2 נחקר אף הוא ביום האירוע (ת/8). לשיטתו, יצאו מהבית בלקיה בשעה 23:40, ברכב של חברם אבו קרינאת, ואז ראו את תושבי האזור ממתנינים בצומת להבים. תושבי האזור נראו להם "מסכנים", ולכן אמר להם שיעלו לרכבו, ללא תשלום, כ"מערוף". לפי דבריו, שאל את הנוסעים אם יש בידם אישורים, והם ענו בחיוב, אך הוא לא בדק עניין זה. לאחר מכן, הסיע את תושבי האזור, עד שנעצר על ידי הניידת. הנאשם עומת עם טענת השוטרים לפיה הנאשם 1 הוא שנהג, אך עמד על שלו, כי הוא זה שנהג.

12. עינינו הרואות, כבר בשלב החקירה סתרו הנאשמים זה את זה, בעניין שעת יציאתם מלקיה.

13. הנאשם 1 טען בהודעתו כי הרכב היה שייך לאחד סמיר אל קרנאווי (ת/7 ש' 14), אך בניגוד לכך מסר הנאשם 2 כי הרכב שייך ל"עבד", שיש לו שם אחר בתעודת הזהות, והוא ממשפחת אבו קארינאת (ת/8 ש' 3). הנאשם 2 אמר בתגובה למעצר, כי הרכב שייך ל"חבר של עאהד", ונראה כי השם שובש בטעות, כשהכוונה היתה לומר כי הרכב של עיהאב, הוא הנאשם 1.

14. בניגוד לטענת הנאשם 1 לפיה ישן ברכב וכלל לא ידע על הסעת תושבי האזור, עולה מתגובתו למעצר, על פי דו"ח המעצר (ת/2), כי הוא היה מעורב בעבירה: "אני לא נהגתי ברכב, מי שנהג זימד. אני לקחתי אותם טרמפ מבית קמה לפתח תקווה". הנה כי כן, הנאשם 1 אמנם כפר מיד בנהיגה, אך הודה שהיה שותף להסעת תושבי האזור. באופן תואם, הנאשם 2, אשר מיד נטל אחריות לנהיגה ברכב, אף הוא אישר בדו"ח המעצר (ת/3) כי הנאשם 1 היה שותף למעשה ההסעה: "אני נהגתי ברכב, לקחנו אותם מבית קמה ואנחנו צריכים להוריד אותם בפתח תקווה לעבודה".

15. אם לא די באמור, סתרו הנאשמים את עצמם, וזה את זה בעדותם לפני, כפי שאראה להלן.

16. הנאשם 1 העיד כי ישן ברכב והיה חגור ללא נעליים. לטענתו נטפלו אליו השוטרים, כיוון שיש לו עבר פלילי. כשנשאל מתי יצאו מלקיה, טען שהיה זה בשעה 19.00 (עמ' 45 ש' 2), וכי התקשר אליו מישהו ואמר לו שיש עבודה במאפייה באזור פתח תקווה. ואולם, מיד לאחר מכן, אמר שלא היה אמור להגיע לפתח תקווה, שכן היה במעצר בית לילי, אלא נסע לרהט להסתובב לאחר שעות צום הרמדאן, עשו סיבוב ברהט, והיה בכוונתו לשוב לביתו (עמ' 45-46). בהמשך טען כי אמר למעסיק מהמאפייה שלא יוכל להגיע באותו יום, וכי ישן בנסיעה ולא ידע כלל היכן עלו תושבי האזור.

גרסה זו של הנאשם 1 סותרת את הודעתו בנוגע לשעת יציאתם לדרך, ואף בנוגע ליעד הנסיעה, ונראה שסיבך עצמו בשקרים שלא ידע להתיר- האם נסע לפתח תקווה, או שמא לרהט? למותר לציין כי הגרסה לפיה נסעו לרהט, הופיעה לראשונה בעדותו.

הטענה לפיה ישן עד שנעצר, סותרת את אמרתו בדו"ח המעצר, שם ידע יפה למסור את מטרת הנסיעה, לפתח תקווה. בנוסף, יש בה סתירה חזיתית לעדויות השוטרים לפיהן הנאשם 1 היה עירני לחלוטין עובר לעצירת הרכב, וניהל שיחה ערה בערבית עם הנאשם 2 ועם נוסעי הרכב, עובר למעצרו.

17. בניגוד לעדות הנאשם 1, הנאשם 2 העיד כי לאחר הצום יצאו לכיוון רהט, אך התבלבלו בדרך, ואז ראה את תושבי האזור והחליט להעלותם לרכב (עמ' 52 ש' 3), ומכאן שלגרסתו כלל לא הגיעו לרהט. בנוסף, העיד כי המשיך בנסיעה במטרה להתחיל בעבודה החדשה שמצא הנאשם 1, ובכך סתר את עדותו של האחרון שטען כי מראש ביטל את ההגעה לעבודה בפתח תקווה, באותו יום.

גרסתו כאילו החליט לנסוע עם תושבי האזור ברכבו עד פתח תקווה רק משום שהתבלבל בכביש שבין לקיה לרהט, היא כמובן בלתי מתקבלת על הדעת. אילו אכן היה מתבלבל בדרכו, יש להניח שהיה מנסה לשוב מיד אל הכביש הנכון ואל היה יוצא לנסיעה רחוקה צפונה. ואמנם, נראה כי הוא עצמו חש בחוסר הסבירות של גרסתו, לכן מיהר להסביר כי חשב שיחלו בעבודה החדשה בפתח תקווה.

בעניין שעת היציאה לדרך סתר הנאשם 2 את הודעתו, שכן העיד כי המשטרה תפסה אותם לפני השעה 20:00 (עמ' 54 ש' 11), בעוד שבהודעה מסר כי יצאו לדרך רק בשעה 23:40.

קושי נוסף עולה מעדותו בעניין הקשר שלו עם בעל הרכב. ראשית, נראה כי הנאשם 2 כלל אינו מכיר את הבעלים, שכן לא זכר את שמו, האם סמיר, או סמיח (עמ' 55 ש' 14), זאת בשעה שבהודעה מסר שם אחר לחלוטין- עבד אבו קרינאת. שנית, לא נמסר הסבר סביר לצורך מה היה הנאשם 2 זקוק לרכב מסחרי גדול. גרסתו בעניין זה מעוררת את הרושם שלא היה לו קשר ישיר ועצמאי לרכב, מה שמתיישב עם המסקנה שלא הוא זה שנטל את הרכב מבעליו ולא הוא נהג בו.

18. ההתרשמות מעדות הנאשם 2 היא כי היה לו חשוב ביותר לשכנע שהנאשם 1 לא נהג ברכב. עניין זה עלה כששאל אותו ב"כ הנאשם 1: "אתה יכול לאשר שכל הזמן שהעלית את הנוסעים ו...", ובטרם הספיק להשלים שאלתו, מיהר הנאשם 2 להשיב, בהתייחסו לנאשם 1, כי הלה "היה ישן" (עמ' 53 ש' 6-7). זאת, עוד בטרם הובהרה השאלה. עניין זה הבליט את מגמתו של הנאשם 2 בייחוד בזכרנו כי הוא כלל לא הזכיר בהודעתו את העובדה שהנאשם 1 ישן ברכב, אלא העלה זאת לראשונה, בעדותו.

19. סיכומו של דבר, עדויות הנאשמים היו כרוכות בקשיים, סתירות ופרכות.

מחדלי חקירה

20. הנאשמים הביאו לעדות את חוקר המשטרה דוד צגהון, על מנת להוכיח באמצעותו כי אירע מחדל חקירה בכך שלא נגבו הודעות מפי תושבי האזור, שהיו עשויים לשפוך אור בשאלת המפתח: מי מבין הנאשמים נהג ברכב. ואולם, צגהון העיד כי לא מצא צורך חקירתי בכך, מה גם שהיה ברור לו כי אותם תושבי האזור ישוחררו מיד, ולא תהיה כל דרך לאתרם בעתיד לצורך זימונם כעדים. לפיכך, הסתפק בחקירתו של אחד מהם בלבד (נ/1).

21. ב"כ הנאשם 1 הגיש את הודעת תושב האזור (נ/1) כראיה מטעמו, כיוון ששם מסר הלה כי ראה את הנאשם 2 נוהג ברכב.

אך ברור הוא כי ההודעה אינה יכולה לשמש כראיה לאמיתות תכנה, שהרי המדובר בעדות מפי השמועה, כל עוד לא הובא מוסר לעדות. במצב זה, עתר ב"כ הנאשם 1 להגשתה לצורך הוכחת עצם אמירת הדברים, ובית המשפט נעתר לו.

לדעתי אין בהודעה זו כדי לסייע לנאשמים, שכן עולה ממנה כי יש רגליים לטענה לפיה הנאשמים התחלפו ביניהם בנהיגה. תושב האזור נשאל: "האם במהלך הנסיעה הנהגים התחלפו?", והשיב: "לא התחלפו אבל השמן עבר ממושב הנהג לידי הנהג, כאילו אין נהג". מדברים אלה משתמע בבירור שהיתה התחלפות בין הנאשמים, בניגוד לעדותם,

כך שההודעה לא תומכת בגרסת ההגנה.

22. לא ניתן לקבוע כי אי-חקירת תושבי האזור מהווה מחדל חקירתי, שעה שנאספו נגד הנאשמים ראיות כבדות משקל מפי ברקוביץ ונדלר, ושעה שנתגלו סתירות ושקרים בגרסת הנאשמים עצמם. בנוסף, עולה יותר מחשש לכך שתושבי האזור היו מוסרים בחקירה גרסה התומכת בטענת הנאשמים, מתוך סולידריות.

23. בכל מקרה, גם אילו הייתי קובעת כי אירע מחדל חקירתי, אין המדובר במחדל שפגע בהגנת הנאשמים באופן משמעותי, לאור מארג הראיות.

הפרת הוראה חוקית- הנאשם 1

24. אין מחלוקת על כך שבהתאם להחלטת ועדת השחרורים מיום 20.11.14 ומיום 2.6.16 (וש"ר 36680-08-14) היה על הנאשם 1 לשהות במעצר בית בביתו בכל יום מהשעה 22:00 עד השעה 06:00.

כבר בחקירתו במשטרה, הודה הנאשם 1, כי הפר את תנאי מעצר הבית (ת/ש' 54). בעדותו, התחמק מלהשיב לשאלות בעניין זה (עמ' 48), אך בשום אופן לא מסר הסבר שיש בו כדי לפגום בראיות החד משמעיות שהובאו.

25. למרות שהוכחה העבירה, טען הנאשם 1 כי אין מקום להרשיעו בה, היות שהתביעה פעלה למעצרו מחדש בעקבות ההפרה, ועל כן יש בהגשת כתב האישום בגין עבירה זו משום נקיטת סנקציה כפולה נגדו. לתמיכה בטענה הפנה לב"ש 3813/09 מד"י נ' צצאשווילי (9.9.15). לאחר עיון באותה החלטה, אין בידי לקבל את הטענה, מכמה טעמים.

ראשית, עיון בהחלטה ההיא מעלה כי בית המשפט קבע שאין לשלול את האפשרות לכך שבמקרים המתאימים יוגשו כתבי אישום בגין הפרות של תנאי שחרור אשר הוטלו על ידי ועדת השחרורים, ובעניין זה נתון שיקול הדעת לתביעה, בבחינת האינטרס הציבורי, בכל מקרה לגופו. באותו מקרה דובר במי שהפר את תנאי השחרור, באופן חד פעמי, ללא ביצוע עבירה נלווית כלשהי, ועניין זה היה בעל משקל רב לצורך ההכרעה. והנה, בשונה מכך, הנאשם 1 ביצע עבירות חמורות של הסעת תושבי האזור והפרעה לשוטרים, בצירוף להפרת תנאי שחרורו.

שנית, לאחרונה ממש ניתנה החלטת בית המשפט העליון בסוגיה הנדונה, ברע"פ 5034/15 פירממזוב נ' מד"י (31.10.18). באותו עניין נדרש בית המשפט לשאלה האם היה מקום להגשת כתב אישום בגין הפרת תנאי שחרור שניתנו במסגרת הליך מ"ת, במקביל למעצרו המחודש של הנאשם, וכך נקבע:

לא מצאתי ממש בטענות המערערים לכך כי העמדתם לדין בגין הפרת הוראה

חוקית, בד בבד עם מעצרו עד תום ההליכים בגין אותו מעשה - עלתה כדי הפרת עקרון הסיכון הכפול, והיה בה משום כפל ענישה אסור. אין ממש גם בטענה, אותה העלה בא-כוח המערער 1, ולפיה על-פי הכלל המורה כי דין ספציפי גובר על דין כללי - אין מקום להורות על העמדה לדין בגין הפרת הוראה חוקית, שכן בענייננו חלות ההוראות האמורות בחוק המעצרים. על-פי הניתוח דלעיל, הוראות החוק האמורות אינן מקיימות ביניהן יחס של "דין ספציפי" אל מול "דין כללי", אלא מדובר בשתי הוראות חוק, אשר נועדו להסדיר אינטרסים וערכים חשובים, הנוגעים להיבטים שונים של ההליך הפלילי.

המסקנה היא, אפוא, כי בידי המשיבה נתונה הסמכות להעמיד לדין את מפר תנאי השחרור, בצד עם החמרת תנאי מעצרו. יחד עם זאת, יש לבחון את אמות המידה על פיהן מפעילה המשיבה את סמכותה האמורה.

יש לציין כי במסגרת הדיון בעניין פירממדוב הנ"ל, מצא בית המשפט העליון לנכון לדחות טענת הגנה מן הצדק שהעלה המערער, ובה טען כי התביעה מנועה מלעשות שימוש מקביל בשתי הסמכויות (נטען כי העמדה לדין בגין הפרת תנאי שחרור בערובה מקיימת, באופן מובנה, פגיעה חמורה בעקרונות הצדק). נקבע כי טענה זו דינה להידחות, שכן ההצדקות לכל אחת מהנורמות הן שונות במהותן ונועדו למלא צרכים ואינטרסים ציבוריים שונים:

מעצרו של אדם לפי סעיף 51 לחוק המעצרים איננו בגדר "תרופה", אשר נועדה לתקן את הנעשה בעניינו של מפר הוראה חוקית. מהותה של הוראת חוק זו צופה פני עתיד והיא נועדה למנוע הפרות נוספות של ההוראה החוקית, ולהבטיח את שלום הציבור בהתאם למסוכנות הנגלית מאופי הפרת ההוראה. הוראות סעיף 287 לחוק העונשין, מנגד, נועד כאמור "לבוא חשבון" עם מבצע עבירה, ולגמול לו על הפגיעה באינטרסים הציבוריים והערכים החברתיים החשובים שנפגעו בעקבות מעשיו.

בית המשפט העליון הפנה להנחיות פרקליט המדינה שנכתבו לאחרונה ולפיהן, ככלל, הפרת תנאי שחרור תביא לבחינה מחודשת של תנאי מעצרו של חשוד, למעט בנסיבות חריגות ומיוחדות, דוגמת זוטי דברים, שאז ישקול התובע שלא לדרוש את מעצרו של מפר תנאי השחרור, וחלף זאת ישקול הגשת בקשה לחילוט ערבויות, או החמרת תנאי השחרור. לצד זאת, מקום בו הפרת תנאי שחרור נעשתה ב"נסיבות מחמירות", ישקול התובע להורות אף על חקירה פלילית, בגין הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 לחוק העונשין.

לאחר דיון מקיף, קבע בית המשפט העליון כי לא היה פסול בהגשת כתב אישום בגין הפרת הוראה חוקית, במקביל למעצרו המחודש של נאשם שהפר את מעצר הבית במשך 24 שעות, והוא בעל עבר פלילי מכביד. באותו אופן נקבע כי לא היה פסול בהתנהלות זהה של התביעה כלפי נאשם שיצא פעמיים ממעצר הבית, הגיע לבית המתלוננת, ודפק על דלתה.

לאור הדברים הללו, המעמידים הלכה על מכונה, אני סבורה כי בדין פעלה התביעה כפי שפעלה בעניינו של

הנאשם 1, שהרי מעשיו היו חמורים פי כמה וכמה, מאלה של הנאשמים שעניינם בא בשעתו לפני בית המשפט העליון. אזכיר כי הנאשם 1 הפר את תנאי וועדת השחרורים, לצורך ביצוע עבירות חמורות של הסעת תושבי האזור בנסיבות מחמירות, והפרעה לשוטרים.

סיכום

26. ראיות התביעה מלמדות כי הנאשם 1 הוא שנהג ברכב, והסיע את תושבי האזור, תוך הפרת תנאי מעצר הבית בהם חויב. בנוסף ביצע יחד עם הנאשם 2 עבירה של הפרעה לשוטרים, בכך שהשניים החליפו תפקידים עובר לתפיסתם בידי השוטרים.

מול ראיות התביעה עומדות גרסאות הנאשמים שהן רצופות קשיים, ואין מקום לקבלן.

27. מצאתי לנכון לדחות את טענת הנאשם 1 בעניין כפילות ההליכים שננקטו נגדו.

28. על כן, אני מרשיעה את הנאשמים בכל העבירות שבכתב האישום.

ניתנה היום, ח' שבט תשע"ט, 14 ינואר 2019, במעמד הצדדים